Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et Liv gjenoplevet i Erindringen; Anden Del 1842-49 (1944)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: ”2. og 3. Del : 1842-56”, i Heiberg, Johanne Luise: *2. og 3. Del : 1842-56*, udg. af AAGE FRIIS ; ELISABETH HUDE ; ROBERT NEIIENDAM ; JUST RAHBEK , 1944, s. 98. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr06val-shoot-idm139696435659600/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: 2. og 3. Del : 1842-56

om det ensomme, af Fan forstaaede Hjerte. Hvilken Trøst ligger der dog ikke i den Tanke for os Alle, En er der, som hører dine Tanker, som ser dine Bevæggrunde, som kjender, hvad der kan siges til din Undskyldning. Naar jeg roste Suhr for hans gode Hjerte til at hjælpe, hvor der var Nød, da sagde han med sin bevægede Stemme: „Det er jo kun min Pligt."

Jeg har alt tidligere fortalt, at Heiberg i disse Aar med hele sin Sjæl og al sin Interesse havde optaget sit Ungdomsstudium, Astronomien. Han havde alt i nogle Aar sværmet for den Tanke at reise over til Hveen og, ligesom hans digtede Astronom Longomontan i „Tycho Brahes Spaadom", undersøge de sidste Rester af den Borg, der sank i Grus ved Avind og Bornerthed, saa at nu

„Ploven monne fure
Urania! dit Hums."

Alt længe havde han tænkt at formaa en Maler til at tage over med sig, for at han kunde tegne de fattige Rester, som endnu vare tilbage af hin Plet, der —

„ei fortaug hans Rygte,
Men bar det over Sø,
Og Konger selv besøgte
Hans paa den liden Ø," —

af hint Sted, hvor for ham enhver Plet var hellig, ethvert Mindesmærke ærværdigt. Nu formaaede han ikke længer at holde sin Lyst og Længsel tilbage. Det blev besluttet, at han en af Dagene i denne Sommer skulde reise over til Hveen for at stille sin Længsel, og da han havde fundet en ung Maler, der vilde tage med over og optage Skizzer af, hvad der endnu fandtes, var alle Hindringer overvundne. Han leiede en Fiskerbaad, og da han, hans Instrumenter og Kikkerter, Maleren og en velpakket Madkurv, som Fru Suhr havde forsynet ham med, vare indkvarterede i Baaden, gik det i strygende Fart over Sundet. Paa Solyst fulgte vi Alle Baadens Fart; i en stor Kikkert saae vi den, om end noget utydeligt, lande paa den Ø, hvor Heibergs Tanker med ærefrygtfuld Kjærlighed havde dvælet alt som Dreng, en Kjærlighed han blev tro til sin Død. Det var først bestemt, at han kun vilde blive to Dage derovre; men de to blev til otte. Efter et Par Dage fik jeg et lille Brev, sendt over med en Fisker, hvori han meldte mig, at han ikke endnu kunde losrive sig. Jeg saae af disse Linier, hvor betagen og opfyldt han var, og jeg unde ham ret af Hjertet at blive derovre, indtil han havde tømt Bægeret til Bunden. Det var forunderligt for mig, naar jeg sad paa Høien i Solyst Have, at se over Sundet den Plet, Heiberg befandt sig paa, uden at kunne